

Η γειτονιά που μεγάλωσα δεν φημιζόταν για τα πλούτη της. Υπήρχαν κάποιοι πολίτες στα κάτω όρια της μεσαίας τάξης και πολύ περισσότεροι της εργατικής.

Κι απέναντι, πέρα από το ποτάμι, που στο τέλος της δεκαετίας του '60 καλύφθηκε και έγινε δρόμος φαρδύς και ταχύς, ήταν ο Συνοικισμός.

Ήταν οι πρόσφυγες που ήρθαν εκείνην την τρομερή χρονιά ξεριζωμένοι από την Ιωνία. Πεταμένοι σε μια άλλη γωνιά της γης, που προσπαθούσαν 35 χρόνια αργότερα να ξεφύγουν από την μέγγενη της φτώχειας.

Στον δρόμο που βρισκόταν το σπίτι μας υπήρχαν δυο αυλές όπου περιφερειακά είχαν χτιστεί φτωχικά δωμάτια. Εκεί κατοικούσαν, οικογένειες, εργένηδες, επαρχιώτες φοιτητές, κάθε λογής άνθρωποι που δεν άντεχαν να νοικιάσουν κάτι ελάχιστα πιο ακριβό. Με κοινόχρηστες βρύσες, λουτρά και τουαλέτες, αν και η δόκιμη λέξη τότε, ήταν καμπινέδες. Γκαζιέρες το χειμώνα για να σπάσει η υγρασία, ελάχιστα φώτα, κεντήματα με παραστάσεις στους τοίχους, πάνω από τα σιδερένια ντιβάνια, φτώχεια αλλά και ένα είδος περήφανης, καθαρής, καθημερινότητας.

Την περιγράφει καλά τούτη τη δομή ο Χ.Α. Χωμενίδης στην « [Νίκη](#) » του στο κεφάλαιο του Λευκού Πύργου. Πιο μουσικά, πιο σπαραξικάρδια και αρκετά νωρίτερα την περιέγραψε ο [Α. Πάνου](#) με το «επτά νομά σε ένα δωμά», αναφερόμενος μάλιστα και στην ίδια γειτονιά, των παιδικών μου χρόνων.

Τα γράφω αυτά διότι παρά την φανερή ένδεια, δεν υπήρχε πουθενά κάτι που αντίκρισα

όταν για πρώτη φορά βρέθηκα σε μια μάλλον αντίστοιχου επιπέδου Λονδρέζικη γειτονιά το καλοκαίρι του '67. Σπασμένα τζάμια σε διαμερίσματα, ως αποτέλεσμα, αδυναμίας αντικατάστασης και μια ευρύτερης αποδοχής της μοίρας της φτώχειας.

Κάνω τούτη τη σύγκριση μισό αιώνα αργότερα, οδηγημένος από τρεις βρετανικές ειδήσεις. Τους εορτασμούς της Βασίλισσας, την στάση της Πρωθυπουργού μετά την πυρκαγιά που στοίχισε 70 τουλάχιστον θύματα και την ίδια την καταστροφή που πυροδότησε αλυσιδωτές αντιδράσεις.

Εβλεπα τις τέσσερις γενιές της Βασιλικής οικογένειας με τους συνοδούς τους, την Ελισάβετ, τον Κάρολο και τον Ουίλιαμ με τα παιδιά του τυλιγμένοι με τις λαμπρές στολές τους, οι άνδρες με τα παράσημα, οι κυρίες με τις καπελαδούρες. Πόζες μεγαλόπρεπες και χαμόγελα την επαύριον μιας τραγωδίας. Εόρταζαν για δεύτερη φορά, κατά πως απαιτεί το πρωτόκολλο, τα γενέθλια της Βασίλισσας, που γεννήθηκε πριν 91 χρόνια, στις 21 Απριλίου. Λόγω των ασυνήθιστα υψηλών θερμοκρασιών κατά τη διάρκεια της τελετής πέντε στρατιώτες της φρουράς κατέρρευσαν. Τι είδους ανώτατοι άρχοντες είναι αυτοί και τι είδους πολίτες είναι οι από κάτω που βάζουν το πανάκριβο εορταστικό πρωτόκολλο με τις φανφάρες του, πάνω από μια δημόσια θλίψη;

Το δημόσιο κτίριο κατοικιών Grenfell Tower στο Δυτικό Λονδίνο, μέσα σε επανειλημμένα, εκ των προτέρων παράπονα δυσλειτουργικότητας, κατακάηκε αφήνοντας πίσω του οδύνη και οργή. Κατά πως διαβάζουμε η πρωθυπουργός δεν κατάφερε να διαχειριστεί το πρόβλημα και η εικόνα της δέχτηκε σοβαρό πλήγμα με μια στάση που κρίθηκε έως προκλητική. Αρνήθηκε να δει τους πληγέντες στην πρώτη της επίσκεψη στον τόπο της συμφοράς προκαλώντας αισθήματα οργής.

Δυο μέρες αργότερα μετά από συνάντηση που είχε στην εκκλησία St Clement's με κατοίκους της περιοχής που βρίσκεται ο πύργος, αποχώρησε με ισχυρή αστυνομική προστασία. Διαδηλωτές έτρεχαν πίσω από το αυτοκίνητο που την απομάκρυνε φωνάζοντας «Δειλή», «Ντροπή», «Απάντησε στους ανθρώπους» και «Δολοφόνε». Τι είδους δημόσιος λειτουργός είναι η Τερέζα Μέι, αν δεν καταφέρνει να μπει άμεσα στο πρόβλημα και να κοιτάξει κατάματα απελπισμένους ανθρώπους;

Σκεφτόμουν τα γεγονότα. Γονείς έχουν εκπαραθυρώσει τα παιδιά τους από τον πέμπτο όροφο σε μια απέλπιδα προσπάθεια να τα σώσουν. Ενήλικες κήκαν κατά δεκάδες ζωντανοί. Λίγα 24ωρα αργότερα, κι ενώ υπάρχουν ακόμα αγνοούμενοι, το παλάτι στήνει γιορτές και η πρωθυπουργός φυγαδεύεται.

Αυτά είναι φτώχεια, και όχι τα σπασμένα τζάμια των διαμερισμάτων στις φτωχικές γειτονιές του Λονδίνου, της δεκαετίας του '60.